

อาหาร ๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบปัญหาธรรม วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เพราะเพิ่งพูดเมื่อกี้ว่า เรากลับไปทำไม สุดท้ายแล้วมันก็ย้อนกลับมาตรงนี้ มัน เป็นงูกินหาง เพราะออกไปช่วยสังคม สังคมก็เลยโยนภาระมาให้

ถาม : ๑๐๕. ผู้ถาม “ผมพุทโธตะพืดตะพืดตลอด”

หลวงพ่ : คนถามๆ ดีมาก แล้วต่อไปมันจะมีข้างหน้าดีๆ ไปทั้งนั้น ทีนี้เวลาปฏิบัติ ไป กรณีอย่างนี้คนอื่นตอบไม่ได้หรอก ยิ่งข้อต่อไป ที่เขาจะไปเจอไปเห็นอะไรเข้า แล้วคนอื่นถ้าไม่เจอไม่เห็นก็พูดไม่ได้

ถาม : ๑๐๕. “ผมพุทโธตะพืดตะพืดมาตลอด ผมปฏิบัติโดยการพุทโธเร็วๆ และ รัวๆ แบบยิงด้วยเอ็ม ๑๖ ตามที่หลวงปู่เจี๊ยะท่านเคยสอน รู้สึกว่าถูกจริตกว่าอานาปาน สติ ผมคุ้นๆ ว่าเคยได้ยินหลวงพ่เล่าเรื่องพุทโธตะพืดตะพืด แต่จำไม่ได้ว่าหลวงปู่องค์ ไหนสอน ไซ้หลวงตามหาบัวหรือเปล่านั้น อาราณาหลวงพ่ช่วยเล่าให้ลูกฟังอีกครั้ง เพื่อว่าท่านใดจะลองเอาไปทำบ้าง”

หลวงพ่ : แหมกราบขอบพระคุณเชยวณะนี้ กรณีอย่างนี้โดยทั่วไป เวลาถามมันมี หลากหลาย เหมือนเช่นการทำอาหาร การทำอาหารนี้วิธีทำมันมีหลากหลายมาก อาหาร มันอยู่ที่คนชอบและอาหารแต่ละภาคก็ไม่เหมือนกัน คำว่าพุทโธกับลมหายใจเข้าออกนี้ แล้วประสาเราด้วย ยิ่งคนยังไม่เป็นไซ้ใหม่ เขาจะเอาใจ เหมือนเราเลี้ยงลูก ลูกเราจะโอ้ จนมัน โตไม่เป็น

แต่ถ้าเราภาวนาพุทโธๆ ไรๆ เราจะยืนยันได้ เพราะว่าเราได้ยินมากับหูเลย พุทโธ เร็วๆ พุทโธที่สอนตะพืดตะพืด องค์ที่สอนเด่นๆ มากคือหลวงปู่เจี๊ยะ องค์ต่อมาคือหลวง

ปู่ชอบ องค์กรต่อมาคือหลวงปู่คำดี หลวงปู่คำดีท่านก็บอกให้พุทโธไว้ๆ แต่ท่านไม่ค่อยเน้นบ่อย แต่ท่านบอกพุทโธหรือกำหนดลมหายใจเข้าออก ท่านพูดสั้นๆ เพื่อให้พวกเราปฏิบัติกัน เพราะมันจะไม่มีแ่งมุม ไม่มีอุปสรรค แต่ถ้าผู้ใดปฏิบัติแล้วมีอุปสรรคไปหาท่านแล้ว ท่านจะแก้ เพราะว่าอะไร พุทโธไว้ๆ ก็เหมือนกับเราไล่แมลงวัน พัดทีหนึ่งแล้วนั่งไปครึ่งชั่วโมง แล้วพัดอีกทีหนึ่ง แมลงวันจะไปไหม ถ้าแมลงวันมานะพัดเลยๆ แมลงวันจะมาได้ไหม นี่ไงพุทโธ พุทโธนะพัดทีหนึ่งแล้วก็นั่งคุยไปอีกครึ่งวัน กลับมาพัดอีกทีหนึ่ง แล้วนั่งคุยไปอีกครึ่งวัน แล้วก็กลับมาพัดอีกทีหนึ่ง มารยาทสังคมไปพัดแล้วสวยงาม เป็นชาววังนุ่นนวล พัดทีหนึ่งแล้วพุทโธทีหนึ่ง

เราจะบอกว่าคำสอนอย่างนี้ ถ้าคนไม่เคยภาวนาเป็น จะไม่กล้ายืนยันว่าจะอะไรผิดอะไรถูก แต่พัดแบบชาววังนี่ครึ่งวันพัดทีหนึ่ง ครึ่งวันพัดทีหนึ่ง มันดูสวยงาม พุทโธสิ พุทโธ พุทโธเลย พุทโธกันทั้งปีทั้งชาติแล้วได้อะไรกันมา แต่ที่พุทโธไว้ๆ นี้อย่างที่พูดนี้ หลวงปู่เจี๊ยะ “ไอ้หงบ พุทโธไว้ๆ พุทโธไว้ๆ เลย ไม่ต้องเอาอะไรเลยพุทโธไว้ๆ” เวลาพุทโธไว้ๆ นี่นะมันจะไม่ให้เราแريبออก คนภาวนาที่ผิดพลาดเพราะเวลาพุทโธหรือกำหนดลมหายใจ แล้วมันจะแريبออก แريبออกเพราะอะไร แريبออกเพราะมันมีกิเลสมีค้นหาความทะยานอยากอยู่กับจิต แล้วเราใฝ่ดี เราพยายามใช้คำบริกรรม แต่จะบริกรรมขนาดไหน กำลังของเราเหมือนเราตั้งสติแล้วผลอใหม่ ทุกคนผลอหมดแหละ ตั้งสติพักเดียวก็ผลอแล้ว ไอ้นี้พุทโธ ๒ คำ ก็ผลอแล้ว

ทีนี้แล้วเราจะแก้มันอย่างไร ถ้าจะแก้มันก็ต้องพุทโธๆๆ เร็วๆ มีคนมาถามว่า “หลวงพ่อ โธๆๆ อย่างเดียวถูกไหม” ถูก เพราะอะไร มันจะพุทโธไม่ได้จะโธๆ อย่างเดียว ถูกไหมถูก แต่เหนื่อยไหมเหนื่อย คำว่าเหนื่อยนี่นะ เริ่มต้นเราพุทโธๆ นี่คำว่าเหนื่อยนี้เราจะบอกว่าเวลาขับรถ รถมีเกียร์ ๑ เกียร์ ๒ เกียร์ ๓ เกียร์ ๔ คนภาวนาเป็นนะ ถ้าวันไหนจิตใจเรามันไม่คือด้านนัก วันไหนอารมณ์เราดี จิตใจเราไม่คือด้านเราก็พุทโธพอประมาณพุทโธ พุทโธ พุทโธ มันก็ไม่เสียหาย แต่ถ้าวันไหนใจมันคือด้าน ใจมันคือด้านหมายถึงว่ามันกระทบอะไรมารุนแรง วันนั้นจะพุทโธเฉยๆ ไม่อยู่นะ พุทโธๆๆ นี้ไอ้โฮมันกระทบตายเลย มันแريب มันหาเรื่องมากระทบตายเลย วันนั้นต้องรัว

พุทโธนี่ เราบอกว่า รถมันมีเกียร์ ๑ เกียร์ ๒ เกียร์ ๓ เกียร์ ๔ เราถึงบอกว่า เวลาเราเดินจงกรมเห็นไหม เท้าซ้ายพุทเท้าขวาโธ เราไม่เห็นด้วยเพราะมันมีเกียร์ ๑ เกียร์ ๑ ตลอดไป รถมีเกียร์ ๑ แล้วขับทั่วประเทศไทยรถคันนั้นฟัง เรามัวแต่พุทโธๆ อยู่เกียร์ ๑ ตลอดเวลา รถมีเกียร์ ๑ ได้ไหม เกียร์ ๑ มีความสำคัญมาก รถหนักมันต้องออกตัวด้วยเกียร์ ๑ ถ้ารถออกตัวไม่ได้มันก็ภาวนาไปไม่ได้ ที่บอกให้พุทโธๆ นี้ เพื่อให้เรามั่นใจให้เราภาวนากัน ให้พุทโธไปก่อน แต่ถ้ามันผิดนะ เดี่ยวค่อยแก้กัน

ฉะนั้นเราจะบอกว่า พระที่ไม่กล้ายืนยัน คือพระที่ภาวนาไม่เป็น เพราะคนภาวนาเป็น เหมือนแม่ครัวเซฟใหญ่ เพราะว่าเขาจะผ่านการทำอาหาร เขาต้องเคยผ่านอุปสรรคมาเยอะมาก แล้วเขาเคยออกงานใหญ่ เขาเคยกำหนดอาหารให้ออกมาพร้อมกันได้ทุกเวลานี้ เขาผ่านอุปสรรคมาเยอะ เขาจะคำนวณของเขาถูก แต่ไอ้เราบิ๊อย่างกินกินที่บ้านนะก็ชั่วโง่งก็บิ๊อย่างกิน ไม่เป็นไรหรอก ฉะนั้นคนที่ภาวนาไม่เป็นเหมือนบิ๊อย่างกินนี้ เพราะการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา แล้วสังคมเขายอมรับกันในตอนนี้ ฉะนั้นคำว่าพุทโธ คำว่าการประพฤติปฏิบัตินี้ มันเป็นสินค้าที่ขายได้ แต่ก่อนหน้านั้นมีแต่คนทำบุญกุศลกัน ถ้าบอกให้ภาวนานะ ไม่ได้เดี๋ยวบ้า ไม่ได้เดี๋ยวบ้า ทุกคนกลัวมาก

แต่ในปัจจุบันนี้ พอเราปฏิบัติไปแล้ว ครูบาอาจารย์เราปฏิบัติไปแล้ว มีเหตุมีผลทำประโยชน์ได้ ทุกคนก็อยากจะมาปฏิบัติ แล้วคนที่เรียนอาจารย์เขาแต่สอนไม่เป็น มันก็สอนกันอย่างนี้ไง

แต่ถ้าพุทโธเร็วๆ มันเหนื่อยมากเหนื่อยมากๆ นะ มันเหนื่อยมากๆ เพราะอะไร ดูลี ที่เขาเล่นชักเย่อ ระหว่าง ๒ ฝ่ายดึงกัน ใครจะแพ้ชนะละ อันนี้ก็เหมือนกันระหว่างธรรมกับกิเลสในหัวใจมันสู้กัน ระหว่างพุทโธกับความคิดเรามันต่อต้านกัน แล้วมันจะสบายมาจากไหน มันจะเอาอะไรมาสบาย ในเมื่อความคิดมันลากลงไปตลอด แล้วเราจะเหยียบขำมัน เราจะต่อต้านกับมัน เราต้องมีแรงเข้าไป เหมือนชักเย่อเลย ระหว่างกิเลสกับธรรมมันจะสู้กัน ฉะนั้นถ้าเราชักเย่อที่ไรก็แพ้ แล้วเราก็บอกว่า “หลวงพ่อกำลังทำอะไรทำไมมันไม่ได้ชักทีล่ะ”

มันก็ต้องลงทุนลงแรงนี่ไง มันก็ต้องพุทโธฯฯฯ อัดกับมันเลยนะ เวลาเสร็จแล้ว ถ้าใครยังไม่เป็นออกมานะ เฮ้อ.. เหนื่อย เหนื่อยเลย เหนื่อยขนาดไหนก็ต้องทำ

อย่างที่พูดเมื่อกี้ี้ เกียร์ ๑ เกียร์ ๒ เกียร์ ๓ เกียร์ ๔ มันมี คือว่าเราซ้าก็ได้เร็วก็ได้ ถ้ามั่นซ้าก็ลงกับตัวเราเองไซ้ใหม่ รถเราเป็นคนขับรถเองบรรทุกของหนักแค่ไหนเราจะใส่เกียร์อะไรเราก็รู้ ถ้าเราใส่เกียร์ไม่เป็นพอออกรถมันก็ดับหมด รถออกตัวไม่ได้เลย ออกตัวที่เกียร์สูงๆ นี้รถจะดับหมด แล้วมันจะไปได้ไหม นี้ภาวนามันจะไม่ได้ผลกันเลย พุทโธแล้วก็ทิ้งน้ำหนักเลย แล้วเคยได้อะไรมาเป็นชิ้นเป็นอันบ้างไม่รู้ ไม่รู้ละ ก็หลงพอบอกว่าให้พุทโธ ก็พุทโธแล้วไง แล้วพุทโธได้อะไร ทำไมมันแว็บละ

วิธีแก้นะ คำว่าพุทโธโงๆ นี้นะ มันเหมือนกับเราไม่ได้ใช้ประโยชน์สิ่งนั้น เราไม่ถนัดในสิ่งนั้น เราจะไม่เห็นว่ามันมีค่ากับเราเลย เช่น คนป่วยเห็นไหม คนป่วยเขาจะเห็นคุณค่าของยามาก ถ้าคนยังไม่ป่วย คุณค่าของยานี้ก็เก็บไว้ในตู้ไม่มีประโยชน์อะไรกับเรา

เราปฏิบัติยังไม่มีเหตุผล ยังไม่มีอะไรขัดแย้งในใจเรา สิ่งนั้นจะไม่มีประโยชน์อะไรกับเราเลย แต่วันใดเราปฏิบัติไปแล้ว มันมีความโต้แย้งมันมีความผิดพลาด วันนั้นทุกอย่างมันจะมีค่าหมดเลย แล้วเอามาใช้ต่อเมื่อเหตุการณ์ที่ควรจำเป็นต้องใช้ นี่คือการแก้ไข เวลาแก้ไขเห็นไหม ภาวนาไปแล้วได้อะไรกันบ้างละ ทำไมไม่เห็นก้าวหน้าอะไรเลย เวลาเอาจริงเอาจังก็เหนื่อยมาก แล้วไม่เอาอะไรกันเลย แล้วจะเอาแต่สบายๆ เขาก็เสนอสบายๆ ใจ สบายๆ ก็เข้าก็อหดใจ จมูกเขาเอาไว้หายใจ จมูกเขาไม่ได้เอาไว้สนตะพาย อยู่ดีๆ เอาจมูกไปให้เขาสนตะพายเลย สนที สนที ว่างๆ นี้ให้เขาสนตะพายเลย

แต่ถ้าเป็นจริงนะ เราก็บอกว่ามันไม่ใช่หน้าที่ แต่พอเวลาเราพูดออกไปแล้ว มันจะถามกลับมาเยอะเยอะเลย พุทโธฯฯฯ แล้วบอกว่าใครบ้างที่สอนพุทโธ เราจะบอกว่าพระอรหันต์หรือครูบาอาจารย์ซึ่งเป็นความจริง ท่านสอนอย่างนี้ แต่ไม่ได้สอนพื้นฐานเหมือนเราทำนั้งร้านนั้งร้านตัวแรก เห็นไหม เอาไม้ปักกับดินใครๆ มันก็ทำได้ แต่ร้านที่สูงขึ้นไป มันต้องใช้ความสามารถ

นี่ก็เหมือนกัน พุทฺโธๆ นี่คือนั่งร้าน คือพยายามจะรักษาจิตของเรา นั่งร้านพื้นๆ นี้ใครก็ทำได้ เอาไม้มากองๆ ก็เหยียบขึ้นไปได้แล้ว แต่ถ้ำมันสูงขึ้นไปอีก ๕ ม. ๑๐ ม. ๒๐ ม. นั่งร้านทำอะไรนี่ก็เหมือนกัน พุทฺโธพื้นๆ ก็พุทฺโธได้ แต่พอขึ้นสูงไปแล้ว มันต้องระวังแล้วนะ ถ้ำหายหลังนะ ตกลงมาไม่เสียตายห่าเลย

นี่ก็เหมือนกัน พุทฺโธๆๆ ตั้งสตินะ พุทฺโธ โธ โธ โธ แล้วตั้งไว้ ได้ เราทำมานะ เพราะหลวงปู่เจี๊ยะเคยบอกว่า “ไอ้หงบฏูไม่เชื่อมีงหรอก มีงต้องลองพุทฺโธๆ ตลอด” เราก็อพุทฺโธไปเรื่อยแล้วท่านพูดอย่างนี้ด้วย “พุทฺโธนะแล้วไม่ต้องเอาสมาธิ ถ้าพุทฺโธแล้วได้สมาธินะ ถ้าเอ็งพุทฺโธ ๑ ชั่วโมงมันจะได้สมาธิแค่ ๒-๓ นาที ถ้า ๒ ชั่วโมงได้ ๕ นาที เอ็งต้องพุทฺโธแบบไม่ต้องการสมาธิเลย แล้วพิสูจน์กัน” เราพุทฺโธอยู่เป็นเดือนๆ เลยนะ โดยไม่เอาสมาธิ สมาธิไม่เอา พุทฺโธๆๆ เพราะเป็นพระจะเคลื่อนไหวเราก็พุทฺโธได้ เพราะพุทฺโธมันอยู่ภายใน เรารู้สึกใช้ไหม พระนี่จะทำข้อวัตรด้วยความคุ้นชิน มันรู้มันทำได้ แต่ถ้าเป็นงานละเอียด มันทำไม่ได้เพราะอะไร เพราะมันต้องตั้งสติ แต่พระนี่เวลาทำข้อวัตรนี้ทำได้ แล้วพุทฺโธตลอด เราพุทฺโธมาตลอดเลย ไอ้โฮเวลามันลงนะ พุทฺโธๆๆ มันพูดขนาดนี้นะ ใจมันบอกว่ามีงพุทฺโธไปนะ มีงพุทฺโธไปกูจะลงสมาธิ แล้วมันควลงเลย ลงเข้าไปนะป๊อบ! ถึงฐานเลย หลาๆๆ ชั่วโมงนะแล้วมันคลายออกมา มันถึงยืนยันไง หลวงปู่เจี๊ยะท่านถึงบอกว่า มีงต้องลอง

แต่พอเวลาเรามาฟังเทศน์นะ หลวงปู่ชอบก็สอนอย่างนี้ หลวงปู่คำดีก็สอนอย่างนี้ แต่ท่านไม่ได้สอนพื้นๆ ใจ คูสิ เราจะทำนั่งร้าน เราต้องมีตีก ๕ ชั้น ๑๐ ชั้นใช้ไหม นั่งร้านถึงขึ้นไปมันถึงเป็นประโยชน์ใช้ไหม ถ้าเราไม่มีตีกเลยแล้วเอ็งจะขึ้นนั่งร้านไปทำไม ๕ ชั้น ๑๐ ชั้นขึ้นไป เราจะติเข้มกันแต่ต้นตินั่งร้านขึ้นไปอีก ๒๐-๓๐ เมตร บ้าหรือ

นี่ก็เหมือนกัน ยังไม่ภาวนาเลยก็พุทฺโธๆๆ ไม่ใช่ พุทฺโธๆ ธรรมดาเนี่ยแหละ แต่ถ้ามีอุปสรรค มีอะไรมาได้แย่ง เห็นไหม พอเราสร้างบ้านสร้างเรือนขึ้นมา จิตมันพัฒนาขึ้นมามันสูงไปแล้วต้องสูงตาม เราจะทำนั่งร้านนะเราสร้างตีกนะ ถ้าพูดถึงตีกขึ้นไป ๕ ชั้น ๑๐ ชั้นแต่นั่งร้านเราแค่ชั้นสองชั้นนี้เราจะสร้างตีกนั้นได้ไหม เราจะบอกว่าสมาธิมันไม่มีไง ผลงานไม่เกิดไง แล้วเราก็ทำแต่พื้นๆ กันอยู่เนี่ย เราก็ได้แต่ผลงานพื้นๆ

อย่างนี้ แล้วก็พุทโธกันอยู่อย่างนั้น พุทโธกันไปพุทโธกันมา ก็มารยาทสังคมไง ขุนนาง หลวงตาท่านบอกว่าถ้าอยู่กับหลวงปู่มันท่านจะไม่ยอมเลย “ไอ้พระขุนนางนี่เอาตัวไม่รอด พระเราห้ามเป็นขุนนาง จะต้องมันคง จะต้องเข้มแข็ง จะต้องต่อสู้กับตัวเอง ไม่ใช่ขุนนาง”

ไอ้นี้ปฏิบัติเดี๋ยวนี้เป็นขุนนางกันหมด ชลธรรมเลยเอามาเสริมกิเลสใจ โอ๊ย เรียบง่าย อู๊ยยสบาย ควายนะ นิพพานของควายเห็นไหม ควายมันกินหญ้าเสร็จมันไปนอนแช่น้ำ เย็น เย็น ไอ้พวกควายกินหญ้าเสร็จมันนอนแช่น้ำแช่โคลน นิพพานสงบเย็น กินหญ้าเสร็จใจ แต่พวกเราไม่ใช่อย่างนั้นนะ ครูบาอาจารย์เราไม่ทำอย่างนั้น ฉะนั้นกรณีอย่างนี้ที่ถามมา ที่พูดมานี้เห็นไหม ถ้าคนไม่เห็นถึงประโยชน์ของมัน วุฒิภาวะของจิตยังไม่ถึงจะใช้ประโยชน์มัน ก็ไม่เห็นมันเป็นประโยชน์อะไร แล้วเป็นเรื่องลำบากด้วย พุทโธไวๆ เห็นอ่อนๆเลย ไอ้โฮ อะไรก็ทุกข์ยากไปหมดเลย ทำไมปฏิบัติต้องทุกข์ยากขนาดนี้

เวลาเงินจะเอาเยอะๆ เอ็งเอาแบงก์ ๕ ไปก็พอ แบงก์พันให้คนอื่นเขาไป ก็เอาแบงก์พัน เวลาเงินจะเอาแบงก์พันนะ แบงก์ ๕ ไม่เอา เวลาภาวนาจะเอาแบงก์ ๕ แบงก์พันก็ไม่เอาอีกมันทุกข์ ไอ้เวรกรรม คนมันคิดแปลกๆ คนมันไม่คิดตามความเป็นจริง นี่พูดถึงพุทโธตะพืดตะพือ เอาเลยถ้าเวลามันสมควร แต่ถ้าไม่สมควรนะ เรายังไม่พร้อมใช้ไหม ถึงเราตะพืดตะพือมันก็ไม่ลงนะ

เหมือนเราจะทำอาหารใช้ไหม เริ่มต้นเราต้องล้างทำความสะอาดภาชนะของเรา ก่อน มิดเขียงทำความสะอาดเพื่อจะทำอาหาร เริ่มต้นเราก็พุทโธของเราไปก่อน ปรับพื้นที่ ปรับความรู้สึก ปรับความสมดุลให้หัวใจเราเปิดกว้าง ให้หัวใจเรายอมรับ แล้วพุทโธไปเรื่อยๆ พอมันไม่ได้ผลก็เร็วเลย เขียงก็ล้างแล้ว มิดก็พร้อมแล้ว อาหารก็พร้อมแล้ว ทำไมมันสับไม่ได้ ก็ซัดเลย จะบอกว่ามันต้องมีอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าพอบอกพุทโธไวๆ กลับไปที่ห้องกันใหญ่เลย พุทโธๆ หลวงพ่อไม่เห็นคิดเลย ถ้ามันชื้อบื้อก็เป็นอย่างนั้น มันต้องอย่าชื้อบื้อจนเกินไป มันต้องมีเขว้ปัญญาบ้างในการปฏิบัติ พื้นฐานก็อย่างหนึ่ง ปฏิบัติแล้วมันพัฒนาขึ้นมาก็อย่างหนึ่ง ชื้อบื้อๆ อยู่อย่างนั้นแล้วกลับมาถามทุกวันเลย โอ๊ยน่าเบื่อ มันก็ต้องเป็นบ้าง เพราะมันปัจเจกตั้ง รู้เฉพาะใจผู้ปฏิบัติ หัวใจมันจะรู้ของมันขึ้นมาเอง

ถาม : ๑๐๖. ความเคลื่อนไหวระหว่างปัจจุบันกับตัวผู้รู้สภาวะ

โยมปฏิบัติภาวนามา ๖-๗ เดือน ครั้งแรกนั่งสมาธิโดยพบสิ่งแปลกๆ คิดว่าไม่เป็น จึงไปเรียนกรรมฐานอยู่ที่นั่น ๔ วัน ขณะเดินจงกรมพบว่า ไม่ใช่ตัวเองเดิน เป็นโครงกระดูกเดิน เดินไปเดินมา พอไปนั่งเป็นโครงกระดูกนั้นนั่ง สักพักเกิดอาการปวดเข้า จึงรู้ว่าความปวดกับกายที่นิ่ง ซึ่งเป็นกระดูกนั้นเป็นคนละอันกัน อยู่คนละที่กัน ตัวที่รู้ก็อยู่อีกที่หนึ่งไม่ปนกัน กลับมาที่บ้านก็ภาวนาต่อ บางคืนขณะขยับจะรู้ตลอดเป็นกระดูกทั้งหมด บางครั้งจิตตื่นรู้ภายใน บางครั้งก็ออกมาภายนอก ดูตัวเองนอนหลับปฏิบัติมาเรื่อยๆ เห็นตัวเองในกระจกแปลกไป เหมือนเป็นคนอื่นที่ไม่เคยรู้จัก เห็นมือที่เคลื่อนไหวเป็นสิ่งแปลกปลอม ไม่ใช่มือแขนเรา ทีแรกๆ ก็กลัว แต่ล่าสุดไม่กลัวแล้วละ เหมือนว่าตัวเองรับได้ กับการที่พบว่ากายไม่ใช่เรา (หลวงพ่อก : อันนี้เขาก็คาดการณืเกินไป) การที่พบว่ากายนี้ไม่ใช่เรา และเห็นล่าสุดนี้ตอนนี้นอนฟังธรรม ยกแขนขึ้นมาปรากฏว่าแขนไม่ใช่เรา ตัวผู้รู้รู้ถึงที่ทั่วตัวพบว่าไม่มีตัวเราละ มีแต่เพียงผู้รู้สภาวะ จึงขอเรียนถามหลวงพ่อดังนี้

๑. วันหนึ่งขณะที่นอนมองไปหน้าต่าง เห็นสภาวะความสงบ ราบเรียบ ไม่มีคลื่นลึกลงบาง เป็นสภาวะที่แตกต่างจากสภาวะปกติ เหมือนว่าจิตนี้แหวกออกไปอยู่อีกสภาวะหนึ่ง เป็นสงบสันติ เป็นแบบนี้ ๓ ครั้งไม่รู้ว่าเป็นอะไร ในขณะที่นั้นทำได้แค่รู้แค่เห็น ทว่าทั้งลานสายตาที่มองไปเป็นแบบนี้หมด

๒. ก่อนกายหลับมีอาการเปลี่ยนแปลง บางครั้งคล้ายกับลักษณะรูป ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง ในขณะที่ตัวผู้รู้ทำได้แค่รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงนั้น เหมือนว่าจิตเขารวมตัว เกิดความเปลี่ยนแปลงของเขเองไปเห็นความว่าง ไม่มีอะไรในขณะที่นั้น มีแค่ผู้รู้รู้สถานะนั้น ไม่ใช่ตัวเรา กราบขอบพระคุณ

หลวงพ่อก : ที่บอกว่าการเห็นต่างๆ ที่ว่าเห็นโครงกระดูก เห็นอะไรต่างๆ เราจะบอกว่า ถ้าพูดอย่างนี้ไปมันเหมือนกับเราไม่ให้กำลังใจคน คนเรากำลังปฏิบัติต้องมีกำลังใจแล้วเราต้องส่งเสริม แต่กรณีอย่างนี้เพราะว่าเราพูดเป็นสาธุการณะ ในที่สาธุการณะคนฟัง

เยอะ ฉะนั้นเวลาบอกว่า กระดูกับเราเป็นคนละอัน มันก็เริ่มต้นที่จิตมันเริ่มสงบเข้ามา จิตมันเริ่มพัฒนาเข้ามา แต่มันยังไม่เห็นหรือ มันยังไม่เป็นอริยสัจ มันยังไม่เป็น วิปัสสนาหรือ อย่างนี้ยังไม่ถือว่าเป็นวิปัสสนา

ยังไม่เป็นวิปัสสนาเพราะอะไร อย่างนี้เราเปรียบเทียบเหมือนกับล้มหล่น ล้มหล่นหมายความว่า เวลาเราปฏิบัติไปแล้วเราเห็นร่างกายเราอยู่ข้างนอก เราไปเห็น เห็นอยู่แต่เราจับต้องไม่ได้ เหมือนตอนนี้โยมไปธนาคารสิ เห็นเงินในธนาคารไหมเยอะเยอะเลย เป็นเงินของโยมหรือเปล่า ไม่ใช่ แต่เงินเห็นไหม เห็น นี่ก็เหมือนกัน ไปเห็นสภาวะธรรมอย่างนี้มันก็เห็น แต่มันไม่เป็นประโยชน์กับเราในการถอดถอนกิเลสนะ แต่มันเป็นประโยชน์เป็นปัจจัยจัดตั้ง เป็นการพัฒนาเป็นวุฒิภาวะ

เราใช้คำว่าวุฒิภาวะ ถ้าจิตมันพัฒนาขึ้นไป มันจะเริ่มเห็นอาการอย่างนี้ พอเห็นอาการอย่างนี้ปั๊บ มันมีสติของมันไปอีก เราตั้งสติเข้าไปอีก กำหนดภาวนาไป ภาวนาคือ คำบริกรรมอะไรก็ได้แล้วแต่ ที่มีคำบริกรรมอยู่ ให้ทำอย่างนั้นต่อไปเรื่อยๆ อย่างเช่น เราไปร้านอาหารใช้ใหม่ เราสั่งอาหารจานที่อร่อยที่สุดมาจานแรก เรากินจะอร่อยไหม อร่อย น่าดูเลย สั่งจานที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ สิ น่าเบื่อน่าดูเลย

อันนี้พอมันเห็นครั้งแรกว่าไม่ใช่กระดูไม่ใช่เรา มันตื่นตื่น มันก็ซาบซึ่งมาก แต่ถ้าเราอยู่กับสภาวะแบบนี้ เหมือนกับเวลาเราเกิดปีติขึ้นมา ทุกคนจะตัวทง ตัวกลวง ตัวไม่มี สรรพสิ่งไม่มี มันว่างมันเว้งว่างไปหมด เริ่มต้นจะโอ้โฮมหัศจรรย์ลึกลับมากเลย แต่พอเป็นครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ มันซกจืดแล้วเห็นใหม่ แล้วบอกว่าทำไมเดี๋ยวนี้ไม่มีปีติ มีปีติมีอยู่ แต่เราคุ้นชินกับมัน อันนี้ก็เหมือนกัน สิ่งที่เห็น ถ้าเห็นสภาวะแบบนี้บ่อยครั้ง เข้าๆ เห็นใหม่ ทีแรกกลัวมากเลย แล้วตอนหลังทำไมไม่กลัวล่ะ ไม่กลัวเพราะไปปรับรู้อันไปคุ้นชินกับมัน แล้วพอต่อไปรสของธรรม คือรสของการสัมผัสมันจะบางลงๆ แล้วต่อไปนะ “หลวงพ่ทำอะไรต่อล่ะ หลวงพ่ทำอะไรต่อ” พอต่อไปมันก็จะไปตันใจ

แต่ถ้ากำหนดสิ่งใดอยู่ กำหนดมาเข้าเรื่อยๆ พอจิตสงบเข้ามามากกว่านี้ สิ่งที่ได้รับรู้ นั่นคืออาการของใจ จิตจะออกรับรู้ใช้ใหม่ ถ้าเรากำหนดชัดๆ มันจะออกไปรับรู้ไม่ได้ อย่างเช่นนับสตางค์ พุทโธๆ คือนับเงิน พุทโธ ๑ ก็ ๑ บาท พุทโธ ๒ ก็ ๒ บาท พุทโธๆ

นี่คือนับสตางค์ แต่พอนับสตางค์ได้ พอมีสตางค์ก็จ่ายสตางค์ ออกรู้นี่คือจ่ายสตางค์ พอเราจ่ายสตางค์ไปจิตมันเสื่อมไปอย่างที่เรารู้ๆ เห็นไหม ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๐๐ นี่นับสตางค์ได้ ๑๐๐ บาท แต่เวลาเราออกไปรู้ ๑๐๐ บาทก็จ่ายไปเรื่อย เหลือ ๘๐ บาท ๖๐ บาท ๓๐ บาท สุดท้ายพอมันหมดแล้วนะ “หลวงพ่อกำลังทำอะไรล่ะ หลวงพ่อกำลังทำอะไรล่ะ”

ฉะนั้นต้องนับสตางค์ ต้องพุทโธ ต้องกำหนดไปเรื่อยๆ ให้จิตสงบไปมากกว่านี้ สิ่งที่เราเห็นมันเป็นอาการทั้งนั้น ฉะนั้นที่ว่ามันสงบแล้วใช้ไหม การที่พบว่ากายนี้ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย ไอ้คำนี้ ไม่ต้องภาวนาเราใช้วิทยาศาสตร์ตรรกะพิจารณาว่าร่างกายเป็นของเราจริงหรือเปล่า พระพุทธเจ้าบอกว่าถ้าร่างกายเป็นของเราจริง เราต้องสั่งได้ไม่ให้เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ให้มีความรับรู้สึก แต่เราสั่งมันไม่ได้ มันถือว่าไม่ใช่เรา ไม่ใช่เราโดยปรมาตมธรรม แต่ในทางสมมุติ ในทางโลกเป็นเรา สิทธินี้ของเรา เขาเรียกว่าจริงตามสมมุติ ในธรรมะมันมีจริงตามสมมุติ จริงตามบัญญัติ จริงตามสังขารม ความจริงมันมีหลายระดับหลายชั้น

ถ้าจริงตามสมมุติ เราจะไปโรงพยาบาลเราจะผ่าตัด เรายังต้องเซ็นชื่อให้เขาผ่าตัดเลย ถ้าเราไม่เซ็นชื่อเขาไม่กล้าผ่าตัดให้เรา แล้วเป็นของเราหรือเปล่า เป็น แต่เป็นโดยสมมุติ แต่ถ้าเซ็นแล้วไม่ตาย ห้ามตาย กูเซ็นทันทีเลย ไม่ตาย เซ็นแล้วก็คือตาย ก็คือสิทธิตามสมมุติ สิทธิตามกฎหมาย ฉะนั้นมันจริงตามสมมุติ เราเป็นนักปฏิบัติธรรม เราต้องรู้ว่าอะไรเป็นสมมุติ อะไรเป็นบัญญัติ อะไรเป็นวิมุติ มันถึงจะเป็นความจริง ฉะนั้นถ้าเราบอกว่า กายก็ไม่ใช่เรา เราก็คือไม่ใช่กาย โนนก็ไม่ใช่เรา แล้วใครพูดล่ะ ใครเขียนถามในเว็บไซด์นี้มา ใครเขียน

นี่เราจะเตือนสติใจ สิ่งที่ว่าไม่ใช่เรา สิ่งใดก็ไม่ใช่เรา มันเป็นอารมณ์ความรู้สึกตอนนั้น ใช้ได้ เพราะว่าสังขารมันมีอยู่แล้วใช้ไหม แต่จิตใจ เราเห็นตามความเป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าเห็นตามความเป็นจริงใช้ไหม กายก็ไม่ใช่เรา เราก็คือไม่ใช่กาย นี่พระโศดาบัน ฉะนั้นที่บอกว่าเห็นอย่างนี้ปั๊บ แล้วมันมีความรับรู้สึกดีมาก การปฏิบัติมันต้องมีการเริ่มต้น มีการพัฒนาการของมันจนไปสู่เป้าหมาย เป้าหมายคือโศดาบัน

ฉะนั้นการปฏิบัติ สิ่งที่ปฏิบัตินี้ถูกใหม่ ถูก แต่ที่เรากำลังพูดอยู่นี้ แล้วเป้าหมายที่เราจะต้องเดินขึ้นไปอีก เราไม่ใช่พูดว่าการปฏิบัตินี้ถูก แล้วอยู่แค่นี้คือการปฏิบัติธรรม นี่คือการปรับปรุงหัวใจเท่านั้น สิ่งนี้คือการปรับปรุงใจเราเพื่อจะเข้าสู่กระบวนการของการปฏิบัติธรรม คือจิตมันต้องสงบ จิตมันต้องมีหลักมีเกณฑ์ของมัน ฐิติจิต สรรพสิ่งของกิเลสมันอยู่ที่ภวาสวะ อยู่ที่ภพ อยู่ที่ฐานของใจ ฉะนั้นสิ่งที่จะแก้ไขกันก็ต้องมาแก้ไขกันที่นี้ ฉะนั้นถ้ากายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย เพราะจิตมันสำรอก จิตมันคลาย จิตมันรู้ของมันจริงแล้วมันสลัดของมันเอง มันจะเป็นอกุปปธรรม ฐานะที่จะแปรสภาพ

แต่ขณะปฏิบัติ ที่บอกว่ากายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กายนี้ใช้ได้ แต่ใช้ได้ในการพัฒนาการของมันใจ การพัฒนาการของใจว่าเราไม่เคยคิดอย่างนี้ เราไม่เคยมีปัญหาอย่างนี้ เราไม่เคยแยกแยะธรรมะได้อย่างนี้ พอจิตเรามีพื้นมีฐานขึ้นมามันก็แยกแยะได้ ฉะนั้นเราจะบอกว่า เวลาจิตเป็นสมาธิขึ้นมาแล้ว ปัญญาที่เกิดขึ้นมาทุกคนจะตื่นตื่นมาก งงมากนะ โอ้โฮ ทำไมคิดได้ขนาดนั้น แต่ถ้าไม่มีสมาธินะ คิดจนตาย สมอของมันคือคิดไม่ออก แต่ถ้าจิตมันสงบไปแล้ว มันจะมีกระบวนการของมัน มันจะมีปัญญา จินตมยปัญญา สุตมยปัญญา ภวานามยปัญญา ถ้าเกิดภวานามยปัญญา พอจิตมันสงบแล้วภวานาอันนี้เกิดขึ้นมา มันจะเข้ามาถอดถอนใจ

ฉะนั้นสิ่งที่มันคิดขึ้นมาว่า กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กายต่างๆ มันพัฒนาการของมันเราก็สาธุนะ เราก็เห็นด้วย ถ้าถามว่าภวานามาถูกต้องใหม่ ถูก แล้วทำอย่างไรต่อ ตรงนี้สำคัญ เวลาไปหาครูบาอาจารย์นะ หลวงพ่อถูกใหม่ ถูก กลับบ้านแล้ว ก็ถูกแล้ว นอนตีแปลงเลย ถูก! แต่มันต้องทำต่อไป ถูกแล้วต้องพัฒนาต่อไป ต้องขยันหมั่นเพียร แล้วจะให้บอกว่าผิดหรือ ในเมื่อทำมาถูกแล้วจะให้บอกว่าผิดใช่ไหม เอาเงินมา ๕ บาท นี่เงินใหม่ เงิน แต่เราจะเอาพันบาท เราก็ต้องนับต้องเพิ่มจำนวนเงินขึ้นมา นี่เหมือนกัน ถูกใหม่ ถูก เงินนี้ถูก ๕ บาท แต่ถ้าจะรู้จริงขึ้นมา มันต้องพัฒนาการขึ้นไป ขยันหมั่นเพียรขึ้นไป เวลากิเลสมันจะผลัดไสนะ มันจะมีข้อต่อรอง มันจะมีสิ่งต่างๆ มหาศาลเลย นี่พูดถึงว่าสถานะที่รู้

ค้นออกไปหาเรื่องใจ เรื่องมันเลยตามมาหา

ถาม : ๑๐๗. อันนี้ยิ่งไปใหญ่เลย กราบเรียนหลวงพ่อก่อน ช่วยเมตตาตอบด้วย

๑. เรื่องขั้น ๔ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มีการเกิดดับเป็นนามธรรม ทางธรรมถือว่าเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ เพราะเหตุใด รวมทั้งจิต กิเลส อวิชชา ขอความกระจ่างครับ

๒. คำถามค้างข้อ ๑. ถือเป็นปัญหาธรรมใหม่หรือไม่

๓. ขอเมตตาหลวงพ่อก่อนช่วยยกตัวอย่างปัญหาธรรมที่ผู้ปฏิบัติติดขัด ต้องให้ผู้รู้แก้ไขให้เท่านั้นเป็นปัญหาแบบใด

หลวงพ่อก่อน : ขั้น ๔ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณมีการเกิดดับ เป็นนามธรรม ทางธรรมถือว่าเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ เพราะเหตุใด ถ้าพูดถึงความคิดนี่เป็นสิ่งมีชีวิตใหม่ ทีนี้ถ้าเป็นทางโลก เพราะว่าความคิดมันเร็วมันไว เพราะความคิดนี้ขั้น ๔ มันจะมีไม่ได้เลยถ้าไม่มีตัวจิต ตัวจิตเห็นใหม่ “รวมทั้งจิต กิเลส อวิชชาขอความกระจ่าง” เพราะว่าจิตเราเป็นนามธรรมอยู่แล้ว ฉะนั้นกิเลส อวิชชาที่มันเหมือนเชื้อโรค เชื้อโรคมะเร็งใหม่ เชื้อโรคมะเร็ง แต่กิเลส อวิชชาจริงๆ แล้วไม่มีชีวิตนะ ไม่มีชีวิต

เพราะถ้ามันมีชีวิต เวลาผ่านไปมันแล้วมันก็ต้องไปเกิดใหม่ แต่เวลาฆ่าอวิชชาตายไปแล้วนะ ฆ่ากิเลสตายแล้วไม่เห็นกิเลสไปเกิดใหม่เลย มันถึงไม่มีชีวิต แต่มันเหมือนกาฝาก กาฝากมันอาศัยต้นไม้เพื่อเป็นอาหารของมันใช่ไหม กิเลส อวิชชาที่มันอาศัยจิตเป็นที่อยู่ มันเหมือนกาฝากแล้วมันดูดน้ำจากจิต ดูดอาหารจากจิต เพราะมันเป็นอนุสัย มันนอนเนื่องมากับใจ แต่มันไม่ใช่ใจ ถ้ามันเป็นใจนะ ถ้าอวิชชาที่มันอาศัยจิตเป็นอันเดียวกัน พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ เพราะพระพุทธเจ้าชำระกิเลสออกหมด ฉะนั้นกิเลสกับอวิชชา เราจะบอกว่าไม่ใช่สิ่งที่มีชีวิตแต่! แต่มันอาศัยอยู่กับสิ่งที่มีชีวิต มันอาศัยจิตอยู่ใช่ไหม พอจิตไม่เคยตายมันก็ไม่ตายไปด้วย

ชุกกามาเกิดเป็นพระเทวทัต ตั้งแต่เป็นชุกกามาตลอดเห็นใหม่ ฝ่ายมารมันเคยตายไหม มันก็ฝังอยู่กับจิตของชุกก กิเลสตาย กิเลสตายมาตลอด พระโพธิสัตว์ พระพุทธเจ้าก็เกิดตาย เกิดตาย มาตลอด ถึงที่สุดแล้วเวลาฆ่าอวิชชาด้วยมรรคญาณ กิเลสถึงตายไป เรา

จะบอกว่าสิ่งนี้มันจะไปรวมตัว อย่างเช่น ถ้ากิเลสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตายไปแล้ว คนถามเยอะมากนะ ว่าทำไมมารมาดลใจพระพุทธเจ้า ทำไมมารมาอ่อนวอน พระพุทธเจ้าให้นิพพาน ก็พระพุทธเจ้าฆ่ามารแล้ว มารก็ต้องไม่มาหาพระพุทธเจ้าสิ นี่ไง กิเลส อวิชชา มีชีวิตหรือเปล่า เทพนะ เทพที่ดี จิตที่ดี ไปเกิดเป็นเทวดา เขาเรียกว่าเทพ ถ้า จิต ไปเกิดที่ไม่ดีเป็นผี ก็จิตเหมือนกัน

ตอบไปตอบมามันจะพันตัวเอง ฉะนั้นจะบอกว่าเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มีการเกิดดับเป็นนามธรรมถือว่าเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ ถ้าพูดถึงเป็นโยม เป็นปุถุชน ถือว่าเป็นสิ่งที่มีชีวิต เพราะมันเกิดจากจิต ถ้าเรายังไม่ถึงพระอรหันต์นะ ชั้น ๔ นี้เหมือนกับมีชีวิต ต้องตอบอย่างนั้น เพราะมันมีกับเราใช่ไหม เวทนามีไหม สัญญามีไหม สังขารมีไหม วิญญาณมีไหม มันเกิดจากจิต มันเกี่ยวเนื่องกัน อย่างเช่น เขาบอกวามนุษย์คิดได้อย่างไร เขาบอกวามนุษย์คิดด้วยสมอง เขาทำวิจัยนะว่าสมองคิดได้อย่างไร แล้วเวลาทำวิจัยไปแล้ว สมองมันเป็นสสาร มันคิดได้ไหม มันคิดไม่ได้ ในเมื่อมันคิดไม่ได้แล้วมันคิดได้อย่างไร สมองนี่เป็นศูนย์ประสาท แต่ถ้าไม่มีพลังงานคือตัวจิต สมองก็ทำงานไม่ได้ สมองจะทำงานได้ต่อเมื่อมีพลังงาน แล้วนี่พลังงานเฉยๆ นะ แต่เวลาภาวนาปัญญาของจิต นั้นมันเป็นจิตอีกอย่างหนึ่ง

ฉะนั้น เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันก็เกิดจากจิต ถ้าเป็นปุถุชนต้องบอกว่า มันมีชีวิต มีชีวิตเพราะมันเป็นเรา ถ้าไม่เป็นเรานะ เวลาสุขก็บอกว่าไม่ใช่เรา ไม่ใช่มีชีวิต ความสุขก็ไม่มี ก็เวทนามันไม่มี ก็เวทนามันไม่มีชีวิต ฉะนั้นปุถุชนต้องบอกว่ามีชีวิต แต่ของพระอรหันต์ไม่มีชีวิต เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณของพระอรหันต์ไม่มีชีวิต เพราะเวลาพระพุทธเจ้าจะไปปรินิพพาน “อานนท์เธอตักน้ำมาให้เราที เราหิวกระหายเหลือเกิน” นั่นมีชีวิตไหม นั่นเวทนานะ เพราะการหิวนี้เป็นเวทนาไหม เป็นเวทนา พอพระอานนท์ตักมาให้พระพุทธเจ้าฉันแล้ว พระอานนท์บอกว่า “สิ่งที่ไม่เคยมีไม่เคยเป็นได้เป็นแล้ว สิ่งนี้เป็นสิ่งมหัศจรรย์” “อานนท์มันเป็นอย่างไรเอง” คือว่าท่านไม่เคยคร้อน

เวลารดน้ำมันหมดก็เติมน้ำมันใช่ไหม ระหว่างจะไปปรินิพพาน เวลาหิวน้ำก็ว่าหิวน้ำ แต่มันไม่เข้าถึงใจ เพราะว่ามันไม่ต่อเนื่องเข้าไปถึงตัวจิต เพราะว่ามันขาดจากจิต จิตคือสิ่งมีชีวิต จิตคือสิ่งที่รับรู้ เวทนาเป็นสักแต่ว่าเวทนา สักแต่ว่าเวทนา แต่ถ้าอย่างเรา

เราสักแต่ว่าเวทนาไม่ได้ ถ้าสักแต่ว่าเวทนานะ ถ้าใครมาขโมยเงินไปล้านหนึ่งบอกว่าไม่เป็นไรๆ ถ้าใครบอกว่าสักแต่ว่าเวทนานะ เดี่ยวเราจะไปปลงเงินในกระเป๋ามาล้านหนึ่ง อย่าเสียใจนะ อย่าเสียใจ

นี่ไง ถ้าเป็นปุถุชนต้องบอกว่ามีชีวิต ก็มันเสียใจจริงๆ เงินหายก็เสียใจ ยิ่งเพชรหายยิ่งเสียใจใหญ่ แต่ถ้าเป็นพระอรหันต์มันไม่ถือมาตั้งแต่แรก

เวลาจะให้ถาม กรณีตอบปัญหานี้ในพระไตรปิฎก เวลาพระออกไปบิณฑบาตแล้วไปตอบปัญหา แล้วแพ้วพวกเดียรถีย์กลับมา พระพุทธเจ้าเอ็ดมากเลย โมฆบุรุษธรรมดาไม่มีการตายตัว ถ้าคนรู้จริงมันพลิกเพลง เห็นไหม ในพระไตรปิฎกที่ไปตอบเรื่องเวทนากับพวกเดียรถีย์ว่าเวทนา ๒ พอแพ้วก็กลับมารายงานพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่าโมฆบุรุษ ไอ้พวกโมฆบุรุษมันเอาธรรมะไปทำลาย

ฉะนั้นจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ มันจะมีชีวิตต่อเมื่อมีกิเลส เพราะกิเลส ตัววิชา กับจิตมันเป็นอันเดียวกัน คำว่าอันเดียวกันคืออนุสัย มันเกี่ยวเนื่องมันดองกันมา มันเลยสะท้อนถึงกัน ถือว่ามีชีวิต แต่ถ้าเป็นโสดาบันจางลง สกิทากาจางลง อนาคากาจางลง เป็นพระอรหันต์จบเลย จบ! ธรรมเป็นธรรม ชั้นเป็นชั้น สอุปาทิเสสนิพพานเป็นของทิ้งของเศษไม่มีสิ่งใดเลย ถือว่าไม่มีชีวิต ตายไปเลย ตายต่อหน้า

ถาม : ๒. คำถามข้อ ๑ เป็นปัญหาธรรมหรือไม่

หลวงพ่ : ถ้าคิดจะให้เป็นธรรมก็เป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมหมายถึงว่า คนที่ปฏิบัติแล้วมีปัญหาขึ้นมาอย่างที่พูดเรื่องพุทธโธ ถ้าเวลาคนมีปัญหาขึ้นมาแล้วถาม มันจะเป็นประโยชน์มาก แต่ถ้าคนที่ไม่มีปัญหาถามไปเพราะว่าสงสัยเฉยๆ

ถาม : ขอเมตตาช่วยยกปัญหาธรรมะที่ผู้ปฏิบัติขัดข้อง ต้องให้ผู้รู้แก้ให้เท่านั้น เป็นปัญหาแบบใด

หลวงพ่ : เป็นปัญหาวิชาปิดตาใจ เป็นปัญหาโง่กับตัวเอง ปัญหาตัวเองเช่ตัวเองโง่กับตัวเอง อันนี้ต้องให้ครูบาอาจารย์แก้ให้ เพราะอะไร เพราะตัวเองเข้าใจผิด ความเข้าใจผิดมันก็คิดว่าตัวเองรู้ธรรม มันเข้าใจว่าการปฏิบัติธรรม อย่างเช่น สักแต่ว่า

กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย แล้วคิดว่าเป็นโศดาบัน คิดว่าเป็นโศดาบันเพราะเหตุใด เพราะว่าไปอ่านในสังโยชน์ ๓ สักกายทัญญู กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย พอเรามีความเห็น ว่ากายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย โอ้อันเดียวกันเลย ภูเป็นโศดาบัน แต่ถ้าไปหาครูบาอาจารย์ นะ ครูบาอาจารย์ท่านไม่รับหรอก

อันนี้มันเป็นปัญหาที่จำมา แล้วปัญหาที่ว่าปัญหาธรรม ปัญหาธรรมคือตัวเรา เข้าใจผิด เราไม่รู้ แล้วผู้สอนจะบอกตรงๆ ไม่ได้ด้วย ถ้าบอกตรงๆ นะจะเกิดทัญญูมานะ กับลูกศิษย์เป็น ๒ เท่า ๓ เท่า การที่ยึดมั่นถือมั่น เพราะด้วยความไม่รู้ ด้วยกิเลส ด้วย อวิชชา มันจะยึดของมันว่ากูรู้ ภูแน่ ภูเก่ง แล้วมีครูบาอาจารย์บอกว่าเอ็งไม่รู้ เอ็งไม่แน่ เอ็งไม่เก่ง โอ้อลูกศิษย์มันจะกอดความรู้ ความแน่ ความเก่ง ยึดทัญญูมานะ ยึดมั่นเข้าไป ครูบาอาจารย์ถึงบอกว่า อ้อ มันไม่ใช่เราใช่ไหม ถ้าไม่ใช่เราก็คงพิศุจน์ดูซิ มันเป็นเราไหม ไหนลองเอาไฟจี้ดูสิ มันร้อนไหมล่ะ ถ้ามันไม่ใช่เราก็ต้องไม่ร้อนสิ แล้วทำไมมันพองล่ะ

เขาต้องมีเทคนิค ครูบาอาจารย์จะเป็นครูบาอาจารย์เพราะอะไร เพราะคนที่ เป็นครูบาอาจารย์มันจะคิดอย่างนี้มาก่อน เราเองก็หลงผิดมาก่อน พระพุทธเจ้าหลงผิดมา ๖ ปีนะ หลวงปู่มั่นท่านพยายามค้นคว้ามาตลอดเห็นใหม่ ครูบาอาจารย์ท่านค้นคว้าของท่าน แล้วผิดพลาดมาเยอะมาก แล้วเราผิดพลาดมาเอง แล้วหลวงปู่มั่นท่านจะพูดเห็นใหม่ โอ้อพวกซื้อบื้อ บอกให้ขึ้นมาบนบ้าน มันก็ขึ้นไปบนหลังคา บอกให้ลงมาจากหลังคา แม่่งจะลงไปได้ดูน เขาให้ขึ้นบ้าน มัชฌิมาปฏิปทา ให้ขึ้นบ้าน เขาไม่ได้ให้ขึ้นหลังคา พอบอกให้ขึ้นบ้าน มันปีนขึ้นไปนั่งบนหลังคาเลย ลงมาๆ แม่่งลงไปได้ดูนนะ เขาให้เข้าบ้าน

การปฏิบัติมันเป็นอย่างนี้ ปัญหาธรรมะเป็นปัญหาอย่างนี้ ปัญหาที่ว่ามันไม่เป็นจริง แล้วเรายึดมั่นถือมั่นของเรา ปัญหาธรรมที่ต้องให้ครูบาอาจารย์แก้ เพราะครูบาอาจารย์จะผ่านตรงนี้มาแล้ว แค่งก็รู้ แค่งฟังว่าเขาพูดอย่างไร เขามีความเห็นอย่างไร เขาผิดพลาดอย่างไร สิ่งนั้นนะรู้ ภาพมันไม่ชัดหรอก เหมือนนั่งสมาธิ ถ้าเห็นภาพชัดเจนนะ จำได้แม่นยำนั่นสัญญาหมดเลย จำได้ โอ้อโฮ เมื่อก็นั่งภาวนาไปนะ นิमितมันเกิดนะโอ้อโฮ สบายมากเลย นั่นนะจำหมดเลย

แต่พอนั่งไปจริงๆ นะ พอจิตมันสงบ มันเห็นภาพนะ นึกไม่ออกเลย พอออกมา นะ โอ้อโฮ เมื่อกี้จิตมันลงนะ เห็นเป็นอย่างนั้นๆ นะ เห็นเหมือนกับไม่เป็นเลย นั่นล่ะ ของจริง ของจริงไม่มีตัวตน ไม่มีการให้คะแนน มันเห็นเหมือนกับไม่รู้อะไรเลย แต่ชัดมากนะ แต่ถ้านั่งไปแล้วนะ โอ้อโฮ รูปภาพชัดเจนสวยงามมากเลย อันนั้นสร้างภาพ นี่แค่ นิमितก็รู้ คนเห็นจริง เราเคยเห็นจริงอย่างไร แล้วเขามาเห็นจริงอย่างไร

นี่พูดถึงว่าปัญหาที่ต้องให้ครูบาอาจารย์ตอบ คือปัญหาที่เราไม่รู้ ที่เรารู้คือรู้โดย สัญญา รู้โดยให้คะแนนตัวเองมากเกินไป คนปฏิบัติจะให้คะแนนตัวเองทบเท่าที่มัน พอใจเลย จะให้คะแนนตัวเองสูงส่งมาก แต่เวลาเป็นจริงแล้วมันไม่จริง ไม่จริงเพราะอะไร อย่างที่ว่าพอจิตมันมีการพัฒนาไป มันจะมีความมั่นใจของมัน แต่พอเวลาจิตมันเสื่อมนะ หหมดเลย จิตมันเจริญได้เสื่อมได้ เหมือนบวชนี่ ใครๆ มากับบวชไม่สึก ๒ ปี ๓ ปี นะ หลวงพ่อชักไม่ค่อยดีแล้ว หลวงพ่อขอสึกเถอะ เห็นไหม ไม่สึก ไม่สึก ใครมาบวชก็ บอกไม่สึก ไม่สึก ๒ ปี ๓ ปีนะ แหมไปไม่ไหวแล้ว

อันนี้ก็เหมือนกัน ตัวเองเข้าใจว่าดีหมด รู้หมด เวลาบอกว่าบวชไม่สึก แต่พอจะ สึก สึกเพราะอะไร สึกเพราะจิตมันท้อถอย จิตมันเสื่อม ใอันนี้เหมือนกัน ถ้าจิตมันดีมัน เห็นสภาวะดีมาก เวลาจิตมันเสื่อมนะ ภาพที่เห็นภาพที่รู้จะหายหมดเลย แล้วเวลาคิด ขึ้นมาก็คิดแต่เรื่องโลก เรื่องโลกคือเรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องตรรกะ มันไม่เข้าสู่ธรรมะเลย ถ้าเข้าสู่ธรรมะนะมันจะวางเรื่องโลกไว้หมด เรื่องโลกเห็นไหม เราต้องอยู่ ต้องใช้ ต้อง กิน วางให้หมดเลย เราจะใช้อยู่กินอย่างไรก็ได้ แต่เราพยายามคืนรนของเรา ผู้ของเรา มัน จะได้คุณธรรมมา ถ้าจิตใจมันดีขึ้นมา นี่พูดถึงความเข้าใจนะ

เราว่าจะเลิกแล้ว อันนี้ไม่อยากจะตอบ เพราะอันนี้ตอบแล้วมันจะกระเทือนกัน มาก

ถาม : ๑๐๘. พวกที่ไม่มีรูปขันธ์อยู่ได้อย่างไร โดยรับประทานอาหารอะไร ผม เข้าใจว่าพวกสัมภเวสี โอปปาติกะ เทวดา พรหม ทั้งหลายดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร ถ้าเป็น คนอย่างเราๆ ก็ต้องกินอาหาร แต่พวกนี้เขากินอยู่อย่างไร แล้วกรณีที่มีการเช่นสังเวฬุ ฬิ พระภูมิ เจ้าที่ พวกนี้เขากินของเช่นนั้นอย่างไร เขากินอะไรเป็นของเช่นครับ พวกช่าง

ทรง เจ้าพ่อ เจ้าแม่ในสำนักต่างๆ ทำไมเขาต้องลงมาทรงเจ้า เหตุที่มาจากอะไร และมี ความเชื่อถือน้อยแค่นั้น พวกนี้ต้องการอะไรในการลงมาทรงเจ้า หรือว่าต้องการ สร้างบารมีให้ลงมาช่วยโปรดสัตว์โลกครับ พวกที่ไม่มีรูปปั้นคือกายหายาบ ทำไมเขา สามารถทำให้มนุษย์ไม่สบายได้ เจ็บป่วยได้ จนบางครั้งต้องมีการไปขอขมา เขาใช้ อำนาจฤทธิ์เดชอะไรถึงทำได้ ถ้าเรามีศีลบริสุทธิ์ มีตบะธรรม ภพภูมิพวกนี้จะทำอะไร เราได้หรือไม่ครับ

หลวงพ่ : จะตอบหรือไม่ตอบเนี่ย มันถามมานี้แหม่ร้อยกว่าคำถาม มันอยู่ในคำถาม เดียวกันไง มันถามทุกเรื่องเลยนี้หว่า

เพราะความเข้าใจผิดของคนถาม พวกที่ไม่มีรูปปั้น ไม่มี! เขามีชั้นหมด เทวดา มีชั้น ๔ พรหมมีชั้น ๑ มนุษย์มีชั้น ๕ แล้วอย่างเทวดาเขากินวิญญาณาหาร กินอาหาร เป็นทิพย์ พรหมมีผัสสาหาร แล้วพวกผีเห็นไหม เขากินวิญญาณาหาร พวกสัมภเวสี เทวดา อินทร์ พรหมเห็นไหม อาหาร ๔ ในวิญญาณาหาร เทวดา อินทร์ พรหมนี้เป็นผลของ วิญญาณาหาร กามภพ รูปภพ อรูปภพ คนเขียนมันก็จินตนาการ คืออ่านหนังสือมาก ยิ่งดูทีวีมาก ใ้พวกจักรๆ วงศ์ๆ มากมันก็เลย... ใ้พวกจักรๆ วงศ์ๆ มันเป็นนิยายธรรมะ มันมีหัวข้อ นิดหนึ่งเขาก็เอามาเขียน พอเขียนขึ้นมาเขาก็อธิบายไป เขาเอาพระไตรปิฎกมาข้อหนึ่งไข ใหม แล้วก็มาขยายความพระเวทย์ตะทุกข์อย่างนั้นๆ ก็เขียนกันไป

นี่ก็เหมือนกัน พวกที่ไม่มีรูปปั้น รูป มหาภูตรูป รูปใหญ่รูปเล็กใจ มหาภูตรูป คือร่างกายนี้ นี่เขาเรียกว่ารูป แต่ถ้ารูปเป็นทิพย์ ก็เป็นร่างกายเหมือนกันแต่เป็นร่างกายที่ เป็นทิพย์ เขากินอาหารที่เป็นทิพย์ นี่พวกโอบปาติกะ สัมภเวสี พวกเทวดา อินทร์ พรหม เขากินวิญญาณาหาร พรหมมีผัสสาหาร นี่อาหาร ๔ ในวิญญาณาหาร พระพุทธเจ้าเป็นพระ อรหันต์นะ พระพุทธเจ้าเป็นพระศาสดานะ พระพุทธเจ้าเป็นอาจารย์ของเทวดา พระพุทธเจ้าสอนพรหม พรหมต้องมาฟังเทศน์พระพุทธเจ้า แล้วพระพุทธเจ้าจะไม่รู้ได้ อยากรู้ว่าเทวดา อินทร์ พรหมเขาอยู่กันอย่างไร

ที่นี้พวกเราก็จินตนาการไป นึกว่าเรากินข้าว เอาข้าวอย่างนี้ละ หลวงปู่เจี๊ยะพูดเอง เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะนะ พอมีพวกโยมมา “เฮ้ย เทวดาไม่มีตลาดนะมึง บนสวรรค์ไม่มี

ตลาดนะ บนสวรรค์เขาไม่ต้องซื้อขาย” หลวงปู่เจี๊ยะพูดคำนี้บ่อยมาก บนสวรรค์ไม่มีตลาดนะโว้ย เขาไม่อาศัยบุญบาปของตัวเองอยู่นะ เขาอาศัยอาหารที่เป็นทิพย์ เห็นไหม ครูบาอาจารย์ท่านมีหลักมีเกณฑ์ท่านพูดด้วยความรู้จริง พูดได้สบายมาก

สวรรค์ไม่มีตลาด พรหมก็ไม่มีตลาด นรกอเวจีก็ไม่มีตลาด มันมีตลาดเฉพาะมนุษย์นี่แหละ แล้วพอมนุษย์มีตลาดเห็นไหม จะกินอะไรก็ไปสั่งของที่ตลาดกิน ก็นี่กว่า เทวดาจะกินเหมือนเรา แล้วเวลาเช่นไรว่าเขากินอะไร เขาไม่กิน! การเช่นผีเช่นภูมิมันเป็นความเชื่อ เราเช่นผีเช่นพระภูมิ

ถึงว่าไม่อยากจะตอบ ถ้าตอบไปแล้วเดี๋ยวมันจะเปิดเผย

ถ้าเราเป็นชาวพุทธจริงนะ พุทธมามกะ ต้องถือศีล ๕ ต้องถือพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าถือพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เราจะไม่ถือมงคลต้นข้าว ไปกราบเช่นนี้ มันมงคลต้นข้าวแล้วนะ เราจะถือพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ถือสังฆกรรม ฉะนั้นไปเช่นผี แล้วเขาพูดกัน ที่ศาลไหนดี คูสิไปเช่นผีนะ ทำแคงสั้มแคงเผ็ดมามันรสชาติจัดมากเลย พอเช่นเสร็จเอามากินจืดจืด อ้อย ผีกินรสไปหมดเลย จืดเพราะมันแข็ง มันเย็นก็เลยจืดสิ ลองไปอ่อนสิ ไปอ่อนไฟแรงๆ มันก็อร่อยอย่างเก่า อ้อย ผีกินไปหมดเลย มันจืดหมดเลย คนเขาไปเชื่อ!

เราไม่อยากจะพูดเพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าเราก็คนจีนนะ ที่ภูเก็ท ที่พังงา ที่ศาลเจ้าเวลาเขาทรงเจ้า ที่เขาทำเพื่อประโยชน์ก็มี เราไม่อยากจะล้มทำลายสังคมจริงๆ แล้วเราไม่อยากจะพูดมาก ความเชื่อของเขาใช้ไหม เวลากินเจเวลาเขาทำอะไรกัน เขาทำเพื่อประโยชน์ของเขา เขาเช่นไหว้ของเขา นั่นอันหนึ่งก็เป็นครั้งเป็นคราว แต่ไอ้พวกถือผี ไอ้พวกเข้าไปหาผี ไอ้พวกที่ไปอ่อนวอนกัน มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ไอ้พวกนี้มันเป็นผลของวิญญูะสิ่งที่เราเชื่อถือกัน

แต่ถ้าเราเชื่อมั่นในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เห็นไหมเราไม่เคยกลัวอะไรเลย ใครมาก็บอกประจำที่วัดเราไม่มีอะไรเลย เขาบอกว่าที่วัดหลวงพ่อไม่เจริญเพราะไม่มีพระภูมิ ไอ้โฮ เขาจะมาสร้างให้ยะเยะเลยนะ ไอ้เวรกรรม จิตใจมันคนละชั้น ไม่มี

ทาง มันจะเจริญหรือไม่เจริญนะ มันอยู่ที่เวรที่กรรม มันเจริญหรือไม่เจริญนะ แล้วถ้ามันเจริญมันก็เจริญทางโลก

หลวงปู่มั่นอยู่กับหลวงตา ตอนอยู่ที่บ้านผือ เวลาที่มีโยมมาหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นจะลุกหนีเลย แล้วให้หลวงตาเป็นคนรับ ท่านบอกคุยกับโยมนี่เสียเวลา หลวงปู่มั่นถ้าไม่จำเป็นจะไม่พูดกับโยมนะ หลวงปู่มั่นจะพูดกับโยมก็ต่อเมื่อโยมที่คุ้นเคย ถ้าโยมที่ไม่คุ้นเคย หลวงปู่มั่นจะไม่พูดด้วยเลย จริงๆ นะเหมือนลีซอ พูดธรรมะชั้นสูงหรือธรรมะที่เป็นพื้นๆ พวกเราก็ไม่เข้าใจแล้ว หลวงปู่มั่นนะท่านจะไม่พูด

หลวงตาท่านเล่าให้ฟังเอง เพราะถ้ามีโยมมานะ หลวงปู่มั่นจะลุกเลยให้หลวงตา รับแขกแทน เพราะหลวงตาท่านเป็นมหา ท่านจะพูดเรื่องนี้กับญาติโยมได้ ส่วนใหญ่แล้วหลวงปู่มั่นจะไม่ยุ่งกับโยมเลย หลวงปู่มั่นไปยุ่งกับเทวดา อินทร์ พรหม ๔ ทูม มาแล้ว ดี ๑ ดี ๒ มาแล้ว ถึงเวลาพระมานี่จ้อย่างเดียว คือจะเอาศากยบุตรพุทธชิน โนรส จะเอาความเข้มแข็งของศาสนา อย่างพวกเราไปก็ไม่ได้แต่ใส่บาตร ใส่บาตร เราได้กันแค่นี้ ไง

พอพูดอย่างนี้ปั๊บนะเราจะพูดถึงว่า เพราะคนเราเป็นอย่างนี้มันเลยไม่ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์โดยแท้จริง พอทำอะไรขึ้นมาปั๊บนมันมีอะไรขัดข้องขึ้นมา เพราะผิดไอนั้น เพราะผิดไอนี้ วิ่งไปหาทรงแล้ว แล้วไปหาทรงกลับมาหายหมดเลย ไม่หายหรอก พอไปหาทรงนะไปถึงปั๊บนน้ำลายใส่เลย ฟุ้ง ไอ้ลูกช่างหายแล้ว เออหาย มันเป็นเรื่องอาภรณ์ มันเหมือนกับพอเขาปลอบใจหน่อยก็สบายใจ ก็เท่านั้น! มาถึงก็หายๆๆ ฟุ้ง โอ๊ย หลุดหมดเลย หายเกลี้ยงเลย ตัวเลขในธนาคารยังไม่ได้จ่ายนะ เอาอะไรมาหาย แต่มันก็ผ่อนคลายไปนิดหนึ่ง

แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธนะ เราทุกข์เรายากเพราะอะไร เราทุกข์เรายากเพราะเราทำผิดพลาดสิ่งใด ถ้าเราสำรวจตัวเราเองเรียบร้อยหมดแล้ว เราไม่ทำอะไรผิดพลาดสิ่งใดเลย มันก็เป็นเวรกรรม มีกรรมเก่ากรรมใหม่ กรรมเก่าก็คูสิจิริตนิสัยของคนมันไม่เหมือนกัน กรรมเก่าคือจิริตความชอบ ของเดิมๆ มา กรรมปัจจุบัน กรรมใหม่คือการสร้างใหม่นี้ ถ้า

เรามีกรรมเท่ากันมานะ กรรมเท่ากันมันก็จะตอบสนองมา แล้วเราก็พยายามทำของเราให้ดีขึ้น เราก็ฝันไป

เวลาพระโพธิสัตว์เป็นกระรอกอยู่ชายทะเล แล้วลมพัดเอารังมันตกลงไปในทะเล ลูกตกลงไปในทะเล กระรอกเป็นพระโพธิสัตว์นะ ก็ไปเอาหางชุนน้ำทะเลขึ้นมาสะบัด จนเทวดาทนไม่ไหว มีอยู่ในพระไตรปิฎก เทวดาลงมาเลย กระรอกทำอะไร ลูกตกลงไปในทะเล จะเอาลูกคืน แล้วทำอย่างไรล่ะ ก็เอาหางชุนน้ำทะเลขึ้นมาสะบัดให้น้ำทะเลแห้ง เพื่อจะเอาลูกขึ้นมา แล้วมันจะแห้งได้ไหมล่ะ แห้งไม่แห้งไม่รู้ แต่ด้วยความรักลูก จะทำ

เอาหางไปชุนน้ำทะเลแล้วขึ้นมาสะบัด จะสะบัดให้น้ำทะเลแห้ง นี่พระโพธิสัตว์ ให้อัศจรรย์ทำอย่างนี้กันไหม เคยมีความเข้มแข็งอย่างนี้ไหม เราทำกันได้หรือเปล่า แล้วพอทำอะไรก็อ่อนแอๆ นี่ไง ถ้าในปัจจุบันเราทำของเรานะ มันไม่ต้องไปถึงเรื่องเวรเรื่องกรรม จนสุดท้ายเทวดานี้ทนไม่ไหว เทวดาต้องไปเอาลูกขึ้นมาคืนให้กับกระรอก นี่เวลากระรอกเป็นพระโพธิสัตว์นะ พระโพธิสัตว์เห็นไหม พระพุทธเจ้าเคยเป็นกระรอก เป็นกวาง เป็นทุกอย่าง เป็นหัวหน้าสัตว์เพื่อบำเพ็ญบารมีขึ้นมา แล้วเราทำอะไรกัน

เห็นไหมที่บอกว่าพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร เขาสร้างของเขามาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา พระพุทธเจ้าสร้างมา ทุกคนสร้างมาหมด แล้วเราทำอะไรมา จับปลัดจับผลูมานะ ตะบิ๊ตะบันจะเอาให้ได้ จะเป็นพระพุทธเจ้าให้ได้ เอาให้ได้ก็คิดเอาไป คิดให้เป็นพระพุทธเจ้า คิดเอา เขียนชื่อไว้บนหน้าผากเลยจะเป็นพระพุทธเจ้า แต่ถ้ามันจะเป็นจริงมันต้องสร้างมันต้องทำขึ้นมา ฉะนั้นถ้าเราจริงขึ้นมา เราถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วนะ ให้อัศจรรย์เข้าฝันนะ สาธุเรื่องของเขา เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งกับเขา

ทีนี้การที่ว่าเขามาทรงเจ้าเพราะเหตุใด ให้อัศจรรย์ว่าเขามาเอาบารมี บารมีอะไร เวลาสอนผิคนะมันจะลงนรกอเวจี แต่ถ้าสอนถูก ตัวเองผิคนะอย่างหนึ่ง ถ้าสอนให้คนอื่นผิคนะมันหนักหนาสาหัสสาครรจ์กว่าเก่า ให้อัศจรรย์ตัวเองหลงผิคนะแล้วจะชักนำให้เขาไป คูสิ พระพุทธศาสนาเข้าไปในมหายาน เข้าไปในเมืองจีนเห็นไหม เขามีเต้าอยู่ก็กลายเป็นเซ็น พอพระพุทธศาสนาเข้ามาในเมืองไทยเห็นไหม มีผีอยู่แล้วไง ถือผีอยู่แล้วไง พอผีกับพุทธรวมกัน ก็เลยเป็นพราหมณ์อยู่นี่ไง มันก็เลยเข้าไม่ถึงสังขารธรรมไป

แล้วพระป่าพระกรรมฐานเรา กองทัพรูปราบพิมาหมดเลย หลวงปู่มั่นหลวงปู่เสาร์ปราบมาตั้งแต่อุดร ขอนแก่น ให้เลิกถือผีมา ถ้าเมื่อก่อนนะน่าสงสาร โยมได้เงินมาซื้อไหม ซื้อไก่มาตัวหนึ่ง กินได้ครึ่งหนึ่งเอาไปทำอาหาร อีกครึ่งหนึ่งต้องไปเช่นผี โยมเลี้ยงตัวเองครึ่งหนึ่งเลี้ยงผีครึ่งหนึ่งนะ ถ้าใครเชื่อ แล้วถ้าพอเราไม่เชื่อขึ้นมาเห็นไหม เราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไก่ตัวหนึ่งของเราหมดเลย หางเงินเกือบตายไปซื้อไก่มาตัวหนึ่งได้กินครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งไปเช่นผี นี่หลวงปู่มั่นหลวงปู่เสาร์ท่านแก้ไขมาหมดแล้ว

ฉะนั้นเวลาเขาอ้างนะ ว่าเพื่อมาสร้างบารมี มาสร้างบารมีต้องทำความดีนะ เราไม่อยากจะพูด เวลาไปเห็นคนทรงเจ้าเราก็เห็นมาก่อน เพราะเราเป็นเด็กมาก่อน เวลาทรงเจ้านะคุณบุหรืทีหนึ่ง ๒๐ มวน กินไก่ ๒ ตัว ๓ ตัว เหล้า ๕-๖ ขวด หิวใจ หิวมาก แล้วผีกินอย่างไร เวลาผีเขากินนะ ไอ้ที่ว่าเช่นๆ มันก็เป็นวิญญานเป็นความรู้ ได้กินไม่ได้กินก็อยู่แต่เวรแต่กรรม แต่เวลาเข้าทรงนี้ได้กินจริงๆ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะวิญญานมันประทับ อย่างเรานี้มีวิญญานอยู่แล้ว แต่มันซ้อนกัน พอมันซ้อนกันเขาก็ได้รับรสอันนั้น เวลาเขาออกไปแล้วนะ เฮ้อ ไอ้คนเข้าทรงรู้อะไรใหม่ ไม่รู้ ไม่รู้ ไม่ได้ทำอะไรเลย อันนี้มันเรื่องของเขา

นี่พูดถึงว่าพวกที่ไม่มีรูปขันธ์ มีรูปหมด เว้นไว้แต่ที่หลวงปู่มั่นบอกว่า คู่ครองของท่านที่ไม่เสวยภพ ถ้าไม่มีขันธ์คือไม่เสวยภพ ไม่เสวยภพนี้สัมภเวสีเขาก็มีของเขา แต่ที่ไม่เสวยภพ อยู่ในประวัติหลวงปู่มั่น ที่มาบอกว่าไม่มีรูป แล้วหลวงปู่มั่นก็เทศน์ไป พอเทศน์เสร็จแล้วก็เสวยภพขึ้นมาเป็นเทวดามา เทวดามีขันธ์นะ เทวดาขันธ์ ๔ ทุกอย่างมีขันธ์หมด แต่ขันธ์เป็นทิพย์ เป็นขันธ์ละเอียด ขันธ์เป็นนามธรรม เรามองไม่เห็นด้วยสายตา ฉะนั้นเราเลยเข้าใจว่าไม่มีรูปขันธ์ มี

ฉะนั้นที่เราพูดนี้เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันเท่านั้น แต่ให้พวกเราชาวพุทธเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทรงเจ้าเข้าผีนั้นมันเรื่องของเขา ถ้าเป็นพระโศดบันไม่เชื่อเรื่องอย่างนี้เลย ไม่เชื่อเรื่องอย่างนี้เพราะอะไร เพราะถือว่ามันเป็นมงคลตื่นข่าว ถ้าใครถึงพระโศดบันนะ เชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระธรรมคือสัจธรรม

คือข้อเท็จจริง แล้วสิ่งนี้มันอยู่นอกข้อเท็จจริงไง มันอยู่นอกความจริง มันเป็นผลของวิญญะ

ดูสิทำไมคนอายุสั้นอายุยาว แตกต่างกันเห็นไหม คนเหมือนกันทำไมอายุแตกต่างกัน เรื่องผีเรื่องสางมันก็แตกต่างกัน มันไม่มีวันจบหรือ มันเป็นวังวน ฉะนั้นถ้าเรามาเชื่อในสังขารเห็นไหม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จบ เราเชื่อในพระธรรมก็จบ แล้วสบายมากนะ ทุกอย่างهامากีเพื่อดำรงชีวิตของเรา เราทำดีของเรา ในบ้านในเรือนของเรา ทุกอย่างทำดีของเราก็จบ ทำดีเพื่อความดี ความดีแบบทิ้งแหว ไม่ต้องทำดีแล้วต้องการให้คนยอมรับอำนาจ ไม่มี

ถาม : บางครั้งมีการไปขอขมา แล้วทำไมทำให้คนเจ็บไข้ได้ป่วยได้

หลวงพ่ : ทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยได้นี่จริง มี ทำให้คนเจ็บไข้ได้ป่วย เราขอขมามันก็จบ แต่อย่างเราไม่กลัว เพราะอะไร ถ้าเรามีศีลบริสุทธิ์พวกนี้มาไม่ได้หรือ แต่นี่ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ เมื่อก่อนนี้มากกว่านี้นะ เราเคยจุดธูปไปเจอพวกโยม เขาบอกว่าเมื่อก่อนคนเราขนาดที่ว่ากระสือมันสิงแล้ว ตายไปแล้วมันยังสิงอยู่นะ ยังกินอาหารอยู่ สมัยโบราณพวกนี้มันจะเขียนมาก เขียนเพราะอะไร เขียนเพราะคนไปเชื่อถือศรัทธา สมัยก่อนคนชอบฤทธิ์ชอบเดช ชอบทำอย่างนั้นกันไง

เราไปส่งเสริมทุกอย่างมันก็มี ถ้าเราไม่ส่งเสริมมันก็ไม่มี แล้วเราเชื่อในพระพุทธศาสนา เพราะถ้าเราจะกลัวผีนะ ให้กลัวความคิดเรา เพราะความคิดเรานี้คือผีตัวแรก เวลาวิญญานออกจากร่างไปก็คือผี ถ้าทำดีก็ไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เรามีอยู่แล้วไง ผีเรือนในร่างกายเรานี้สำคัญมาก ผีป่าคือเขาทำบาปอกุศลเวลาเขาตายไปก็เป็นสัมภเวสีเร่ร่อน เราก็ทำบุญกุศล ที่อุทิศส่วนกุศลให้เขา เขาขอความดีจากเรา เราทำบุญให้เขา ที่ทำบุญเมื่อก็ ฟังธรรมที่กำลังฟังที่เราพูดอยู่นี้ะ ฟังจบอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร อุทิศให้ผีเลย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะมันได้บุญมากกว่าถวายอาหารอีก

การถวายอาหาร เพราะเราเสียสละเป็นทานใจใหม่ แต่นี้ได้ฟังธรรม เราให้ธรรมเป็นทาน เพราะธรรมนี่ในการภาวนา เพราะจิตเราเป็นสมาธิ เวลาเราอุทิศส่วนกุศลเราส่งความรู้สึกนี้ออกไป ถ้าจิตเราเกิดปัญญาเห็นไหม เกิดปัญญาชำระกิเลสนะ ใครก็แล้วแต่

พอปฏิบัติเป็นโศคาบัน เป็นสกิทา เป็นอนาคา ขอให้สรรพสัตว์พวกนี้เป็นเหมือนเรา
อุทิศความคิดความชอบให้เขา นี่ก็เหมือนกันเวลาฟังจบแล้วเดี๋ยวอุทิศให้เลย จบเลย

คือจะบอกว่าเรื่องนี้ไม่ยุ่ง เรื่องฤทธิ์เรื่องเดช ถามว่าทำไมทำให้คนป่วยได้ คุณที่เขา
สักยันต์กัน อยู่ดีๆ จากคนกลายเป็นสัตว์ เวลากินเหล้าเข้าไป ที่สักยันต์ไว้ป้องกันตัว เวลา
ฤทธิ์มันออกขึ้นมาเหมือนสัตว์นะ วิ่งไปให้เขามา วิ่งไปให้เขามาสบายๆ เลย แต่ถ้า
คนเรามีสติปัญญา มีศีล ๕ เห็นไหม สติพร้อม ทุกอย่างพร้อม ทุกอย่างเราแก้ไขได้หมด
อันนี้ดีกว่าเยอะเลย

ถาม : ๑๐๕. ท่านอาจารย์ กระผมภาวนาพุทโธตลอดเมื่อระลึกได้ ใจผมว่างๆ
กระผมต้องทำอย่างไรต่อไปครับ

หลวงพ่ : ถ้าพุทโธแล้วว่างๆ มันเป็น ๒ ประเด็นทันทีเลยนะ คือไม่มีพุทโธใจ
มันพุทโธๆ แล้วมันทิ้งพุทโธมันก็ว่างๆ ใจ ถ้ามันว่างๆ นะ นึกพุทโธได้ต้องพุทโธ
ต่อไป พุทโธไปเรื่อยๆ พุทโธๆ ไปเรื่อยๆ ทิ้งพุทโธไปไม่ได้ ถ้ามันว่างๆ อยู่เห็นไหม
ถ้ายังพุทไธ้อยู่ จิตยังมีอยู่ มันเหมือนกับปล่อยวาง หลวงตาบอกว่าจิตนี้เป็น ๒ จิต
ความรู้สึก กับสัญญาอารมณ์ พุทโธๆ นี่เป็นสัญญาอารมณ์เกิดจากจิต จิตเป็นพลังงาน
พุทโธๆ ถ้ายังพุทโธได้นะ เพราะถ้าพุทโธจะเป็นหนึ่งเดียวมันจะพุทโธไม่ได้ “เอ๊ะ!”
พุทโธไม่ได้นี่คือสมาธิ แต่ถ้าว่างๆ อยู่ คำว่าว่างนี่คือสัญญาอารมณ์ เรานึกพุทโธมันก็พุท
โธ เราไม่นึกอะไรเรานึกว่าว่างมันก็ว่าง มันเป็นสัญญาอารมณ์มันไม่ใช่สมาธิหรอก

ฉะนั้นถ้ามันว่างๆ อยู่ที่นี่นะ ถ้านึกพุทโธได้ต้องนึกพุทโธทันที พุทโธๆ ทิ้งพุทโธ
ไม่ได้ พุทโธคือคำบริกรรม คำบริกรรมมันทำให้จิตนี้เกาะ จิตนี้เป็นนามธรรม ลมพัดไป
เห็นไหม ถ้าไม่มีใบไม้เราจะไม่รู้ว่ามีลมพัดหรือลมไม่พัดเลย เพราะมีใบไม้เราถึงได้เห็นว่า
ลมพัดใช่ไหม พุทโธๆ ก็เหมือนกัน เพราะมีจิตใช่ไหม เพราะมีความรู้สึกใช่ไหม เพราะ
จิตมันเป็นนามธรรม เพราะมีพุทโธมันกระทบกันเห็นไหม พุทโธๆ จนมันเป็นหนึ่ง
เดียว อันนั้นถึงเป็นสมาธิ

ฉะนั้นถ้าบอกว่า ถ้าพุทโธๆ แล้วมันว่างๆ ทำอย่างไรต่อไป พุทโธไปเรื่อยๆ พุท
โธ พุทโธ จำไว้

จนมันพุทโธไม่ได้ เราต้องการจะให้เจ้าตัวรู้นี้เองว่า พุทโธไม่ได้กับพุทโธว่างๆ มันแตกต่างกันอย่างไร ถ้าว่างๆ เราพูดเองว่าว่างๆ แต่ถ้าพุทโธจนพุทโธไม่ได้นะ “เอ๊ะ! เอ๊ะ!” นั่นคือสมาธิแท้ นั่นคือตัวพลังงานที่พุทโธกับจิตเป็นหนึ่งเดียวกัน แล้วพูดออกมาไม่ได้ คนจะพูดได้ต้องมีความคิด ถ้าพอมันแยกออกจากกันจะพูดได้รับรู้ได้ เพราะอะไร เพราะตัวจิตมันรับรู้โดยอายตนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสจิตถึงรู้ ฉะนั้น ถ้าพุทโธจนจิตกับพลังงานเป็นอันเดียวกันแล้ว มันไม่ออกมารับรู้ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่รับรู้อะไรเลย มันเป็นตัวมันเอง นั่นคือสมาธิ แต่จะบอกว่างๆ อู๋ยตีมาก จี๋โม้ เอวัง